

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Olgy Stránské a soudců JUDr. Věry Šimůnkové a JUDr. Milana Podhrázkého v právní věci žalobce **T. T. D.**, bytem N., R., zastoupeného JUDr. Petrem Vaňkem, advokátem se sídlem Na Poříčí 12, 110 00 Praha 1, proti žalovanému **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, pošt. příhrádka 351, 602 00 Brno, o žalobách proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26.6.2013, č.j. 17061/13/5000-14102-708855, a ze dne 26.6.2013, č.j. 17060/13/5000-14102-708855, o doměření daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2009 a 2010,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se dvěma žalobami domáhá zrušení shora uvedených rozhodnutí žalovaného, kterými žalovaný zamítl jeho odvolání proti dodatečným platebním výměrům na daň z příjmů fyzických osob vydaným Finančním úřadem pro Středočeský kraj dne 18. 1. 2013, č.j. 123257/13/2121-24800-202666 a dne 18. 1. 2013, č.j. 123235/13/2121-24800-202666, kterým jako správní orgán 1. stupně žalobci doměřil daň z příjmu fyzických osob (dále jen „DPFO“), a tato rozhodnutí potvrdil.

Usnesením ze dne 3. 10. 2013 č.j. 46 Af 53/2013 – 33 spojil soud obě žaloby ke společnému řízení vedenému pod sp. zn. 46 Af 53/2013.

Žalobce předně napadl, že mu nebylo umožněno, aby byl na jednáních se správcem daně přítomen tlumočník z vietnamského jazyka, přestože žalobce český jazyk neovládá a nerozuměl ani jednáním se správcem daně. Rovněž uvedl, že nebyl o právu na tlumočnicka poučen. Při ústním jednání dne 16. 1. 2013 sdělil, že správci daně nerozumí, opět však o právu na tlumočnicka nebyl poučen. Žalovaný tuto vadu řízení neodstranil, naopak shledal postup správce daně správným, což odůvodnil tím, že na otázku správce daně při zahájení kontroly, zda rozumí česky, odpověděl žalobce, že ano. Daňové řízení však patří mezi nejtěžší správní řízení a zprávu o daňové kontrole není jednoduché pro cizího státního příslušníka přeložit, natož pochopit.

Dále žalobce namítl, že napadená rozhodnutí byla vydána na základě zfalšované smlouvy o dílo mezi žalobcem a firmou J. B. s. r. o. (dále jen „odběratel“). Jeho podpis byl na této listině zfalšován a věc do dnešního dne šetří policie. V řízení nebylo prokazováno, zda odběratel žalobci skutečně zaplatil a zda tento příjem, který mu správce daně přisoudil, byl někým zdaněn. Správce daně nezohlednil, že on na základě Smlouvy o poskytování prací a služeb ze dne 19. 8. 2009 prováděl pro firmu J. B. s.r.o. jen tlumočnické práce. Pro firmu J. B. s. r. o. prováděly práce jiné vietnamské podnikatelské subjekty a ty příjmy také zdanily. Na podporu svého tvrzení přiložil čestná prohlášení dvou podnikatelů vietnamské státní příslušnosti a jejich výplatnice, které však nebyly osvědčeny jako důkaz.

Namítl také, že v odvolacím řízení nebyly provedeny jím navržené důkazy, a to výsledky svědků-podnikatelů, kteří skutečně obdrželi od firmy J. B. s. r. o. zdanitelné příjmy, čestná prohlášení dvou z nich, výslech metodika právního oddělení úřadu práce a trestním řízením stran falsifikace smlouvy. S tím, že důkazy nebyly provedeny, byl seznámen až vydáním napadených rozhodnutí žalovaného. Z výše uvedených důvodů navrhl, aby soud napadená rozhodnutí žalovaného i správce daně zrušil a vrátil žalovanému věc k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k žalobě uvedl, že se argumenty žalobce zabýval již v napadených rozhodnutích, a proto na tato rozhodnutí odkázal. Pokud jde o otázku neprovedených důkazů, žalovaný zdůraznil, že správce daně v řízení zvažuje, zda navrhované důkazní prostředky postačují, a které další je třeba použít, aby byl co nejvíce prokázán skutkový stav. Hodnocení důkazů probíhá podle jeho volného uvážení. Volné hodnocení důkazů je postaveno na vnitřním přesvědčení správce daně, v žádném případě však neznamená libovůli v jeho postupu, nýbrž přísný logický postup opřený o znalost zákonů a jiných právních předpisů, právní vědomí, o všestranné a logické zhodnocení jednotlivých důkazů v jejich vzájemných souvislostech, s přihlédnutím ke všem okolnostem případu. Zhodnocení důkazů musí správce daně přesvědčivě a přezkoumatelným způsobem odůvodnit.

Pokud tedy z účetnictví žalobce po zahájení daňové kontroly vyplynulo, že předmětné faktury žalobce vystavil, toto žalobce navíc potvrdil ve své svědecké výpovědi již během prováděné kontroly u společnosti J. B. s. r. o., a následně potom při ústním jednání dne 29. 11. 2012 a při seznámením žalobce s výsledky kontrolního zjištění dne 5. 12. 2012, má žalovaný za to, že již v tomto delším časovém úseku mohl žalobce předkládat důkazy, které by výsledky kontrolního zjištění vyvracely. Pokud tedy žalobce rozporoval hodnocení důkazů, správní úvahu správce daně, resp. podklady, které sloužily jako důkazní prostředky, mohl své výhrady uplatnit formou vyjádření se k výsledku kontrolního zjištění a navrhnout jeho doplnění v souladu s ustanovením § 88 odst. 3 daňového řádu. Toto žalobce neučinil, naopak potvrdil, že faktury vystavil.

Žalovaný trval na svém stanovisku uvedeném v napadeném rozhodnutí a považuje provedení důkazů, které žalobce navrhl, za nedůvodné a nadbytečné, protože jejich provedení, resp. jejich neprovedení, nemohlo mít vliv na posouzení skutkového stavu věci. Správce daně vycházel z existujících faktur zjištěných u společnosti J. B. s. r. o., jejichž pravost a oprávněnost žalobce třikrát potvrdil.

Žalovaný uvedl, že je názoru, že byl oprávněn navrhané výsledky svědků odmítnout v případě, že skutkový stav byl již dostatečně objasněn, resp. provedení důkazů by bylo nadbytečné, nebo v případě, že okolnost, kterou měly prokázat, není rozhodnou okolností nebo k jejímu průkazu nesměruje. Žalovaný má za to, že není povinen provést všechny žalobcem navržené důkazy a uvedl, že žalobcem navržené důkazy byly nadbytečné. V daném případě bylo dovozeno, že předmětné vydané faktury prokazují, že žalobce svou podnikatelskou činností dosáhl výnosů v celkové výši 2.627.625,- Kč, ale tyto nebyly zaúčtovány v jeho účetnictví a ani nebyly obsaženy v daňovém přiznání k dani z příjmů fyzických osob. Proto odvolací orgán konstatoval shodně jako správce daně, že daňový subjekt porušil ustanovení § 3 odst. 1 písm. b) zákona o daních z příjmů, ustanovení § 7 odst. 1 písm. b) a § 38g odst. 3 zákona o daních z příjmů, když v daňovém přiznání neuvedl veškeré výnosy, které byly předmětem daně z příjmů fyzických osob za předmětná zdaňovací období.

K otázce tlumočnicka pak poukázal na to, že žalobce opakovaně uvedl, že českému jazyku rozumí a ani při jednáních se správcem daně o této skutečnosti nevznikly žádné pochybnosti. Skutečnost, že rozumí česky, žalobce potvrdil i do protokolu. Správce daně v průběhu jednání se žalobcem komunikoval v českém jazyce a nic nenasvědčovalo tomu, že by žalobce probíhajícímu jednání nerozuměl. Za překvapivou považuje žalovaný skutečnost, že žalobce v žalobě tvrdí, že pro společnost J. B. s. r. o., prováděl pouze tlumočnickou práci, což zpochybňuje jeho tvrzení, že českému jazyku nerozumí. Proto navrhl zamítnutí žaloby.

Na žádost žalobce soud nařídil ve věci jednání. K tomuto jednání se žalobce nedostavil, ač byl řádně předvolán a byl mu soudem ustanoven tlumočník. Právní zástupce žalobce u jednání soudu setrval na žalobě a uvedl, že žalobce, i když je vietnamský státní příslušník, nebyl správcem daně poučen o právu mít v řízení tlumočnicka. Že správci daně nerozumí, žalobce namítl u jednání dne 16. 1. 2013. Zdůraznil, že daňové řízení je obtížné, a proto se v něm žalobce neuměl orientovat. Smlouva, na základě které byla daň doměřena, byla zfalšována, žalobce byl pouze tlumočník a příjem za tuto činnost zdanil. Důkazy, které žalobce navrhoval, žalovaný neprovedl a neprovedl je ani správce daně. V řízení také nebylo prokazováno, že příjem, ze kterého byla dodatečně stanovena daň z příjmů, žalobce skutečně obdržel. Navrhl, aby byl žalobce vyslechnut, protože chtěl soudu ukázat jeho ústní projev. Uvedl, že mu nebylo známo, že žalobce byl k jednání předvolán. Trval na zrušení rozhodnutí žalovaného i platebních výměrů a navrhl, aby mu byla přiznána náhrada nákladů řízení.

Pověřená pracovnice žalovaného u jednání soudu uvedla, že v řízení bylo prokázáno, že žalobce faktury vystavil a do účetnictví je nezahrnul. Žalobce měl povinnost doložit pravdivost svých tvrzení, důkazní břemeno však neunesl. Námitku, že řízení nerozuměl, pokládá žalovaný za účelovou. Navrhla proto zamítnutí žaloby a v případě úspěchu ve věci žádala přiznání náhrady nákladů řízení, jejichž vyúčtování předložila.

Krajský soud v Praze zjistil ze správního spisu následující skutečnosti:

Dne 16. 10. 2012 byla u žalobce zahájena kontrola daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2010. Správce daně v průběhu daňové kontroly zjistil, že žalobce ve svém účetnictví neúčtuje a nemá zahrnuté vlastní faktury vydané na odběratele J. B. s. r. o., v souhrnné výši 2.627.625,- Kč bez DPH.

Předmětné vydané faktury získal správce daně v rámci daňového řízení u společnosti J. B. s. r. o. Dne 16. 10. 2012 žalobce poskytl svědeckou výpověď v daňovém řízení vedeném se společností J. B. s. r. o., kdy vypověděl a do protokolu o ústním jednání č.j. 150900/12/069930205385 potvrdil, že vystavil v předmětném zdaňovacím období faktury vydané v celkové výši 2.627.625,- Kč (č. 8288159, 8288160, 08.2010, 09.2010, 8394960, 8394962, 8394963, 8394953, 8394961, 839491, 8394504, 83945503, 83945505 a faktury vydané bez čísla ze dne 10.3.2010, 15.4.2010, 11.5.2010, 18.5.2010, 24.5.2010, 21.6.2010, 8.7.2010, 18.8.2010, 16.8.2010, 8.11.2010, 11.11.2010, 20.12.2012). Dále uvedl, že předmětem fakturace bylo dodání pracovníků pro pana B.. Rovněž v této výpovědi uvedl, že rozumí česky. Dne 15. 11. 2012 žalobce při výpovědi před správcem daně znovu uvedl, že rozumí česky.

Dne 29. 11. 2012 byl žalobce seznámen s výše uvedeným zjištěním správce daně, přičemž opět potvrdil, že předmětné faktury vystavil, předal účetnímu a netuší, z jakého důvodu nebyly v účetnictví zaúčtovány. Dne 5. 12. 2012 byl žalobce seznámen s výsledky zjištění včetně hodnocení zjištěných důkazních prostředků, o jednání byl sepsán protokol o ústním jednání, ve kterém žalobce uvedl, že se stanoviskem správce daně nesouhlasí a požádal o patnáctidenní lhůtu na doplnění důkazních prostředků, kterou správce daně akceptoval. Vzhledem ke skutečnosti, že žalobce ve stanovené lhůtě žádné důkazní prostředky nedoložil, zaujal správce daně stanovisko, že žalobce porušil ustanovení § 7 odst. 1 písm. b) a ustanovení § 38g odst. 3 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů, když nezahrnul zdanitelné příjmy v celkové výši 2.627.625,- Kč do svého účetnictví a daňového přiznání k dani z příjmů fyzických osob. Správce daně dále dle ustanovení § 8 odst. 1 a ustanovení § 92 odst. 2 daňového řádu přihlédl ke zjištění, že daňový subjekt neúčtoval v předmětném zdaňovacím období do nákladů vyplacené mzdy jednotlivých pracovníků (účtoval souvztažně na účty 211 a 325) a jako náklady dle ustanovení § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů uznal daňovému subjektu částku zúčtovaných mezd pracovníků, kteří pracovali pro společnost J. B. s. r. o. v celkové výši 1.522.866,- Kč.

Dne 16. 1. 2013 byla se žalobcem projednána zpráva o daňové kontrole, kterou žalobce odmítl podepsat. Byl tedy poučen, že odeprání podpisu zprávy o daňové kontrole bez dostatečného důvodu nemá vliv na použitelnost zprávy o daňové kontrole jako důkazního prostředku. Žalobce do předmětného protokolu uvedl, že „*tomu opravdu nerozumí a nesouhlasí s doměřenou částkou*“. Dne 18. 1. 2013 pod č.j. 123235/13/2121-24800-202666 vydal správce daně dodatečný platební výměr na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období r. 2009 na daň ve výši 107.280,- Kč a penále z doměřené daně ve výši 21.456,- Kč, v úhrnné výši 128.736,- Kč a dodatečný platební výměr na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období r. 2010 na daň ve výši 115.521,- Kč a penále z doměřené daně ve výši 25.425,- Kč, v úhrnné výši 152.550,- Kč.

Proti těmto rozhodnutím podal žalobce odvolání, které žalovaný rozhodnutími ze dne 26. 6. 2013 č.j. 17060/13/5000-14102-708855 a č.j. 17061/13/5000-14102-708855 zamítl a rozhodnutí správce daně potvrdil. V odůvodnění odvolání žalobce v první řadě namítl, že rozhodnutí správce daně byla vydaná na základě zfalšované smlouvy mezi firmou J. B. s.r.o. a daňovým subjektem. Zfalšování této smlouvy bylo oznámeno Policii ČR, tuto smlouvu

žalobce nikdy nepodepsal. Jako důkazní prostředky navrhl znalecký posudek na podpis na předmětné smlouvě, výslechy svědků-vyšetřovatelky policie, metodika právního oddělení příslušného úřadu práce, pracovníka okresní pobočky Státního úřadu inspekce práce v Rakovníku a zaměstnanců prádelny dodávaných panu B. K této námitce žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že dne 16. 1. 2012 přistoupil k zahájení daňové kontroly na základě svědecké výpovědi žalobce v daňovém řízení společnosti J. B. s. r. o. V průběhu svědecké výpovědi žalobce uvedl po předložení předmětných faktur, že je vystavil, práce zprostředkoval podle smlouvy a práce byly vykonávány pracovníky uvedenými na předmětných fakturách. Při zahájení daňové kontroly dne 16. 1. 2012 byl žalobce jako daňový subjekt seznámen se zjištěnými vydanými fakturami a opětovně uvedl, že je vystavil a jednalo se o výnosy z jeho samostatné podnikatelské činnosti. Toto zjištění správce daně potvrdil žalobce potřeť v rámci ústního jednání dne 29. 11. 2012, kdy zároveň upřesnil své účtování o vyplacených odměnách pracovníkům (omylem nebyly účtovány do nákladů). Vyplacené finanční prostředky v souhrnné výši 1.522.866,- Kč označil žalobce za „výplaty jednotlivých lidí dle odpracovaných měsíčních hodin pro společnost B.“. Žalovaný uvedl, že správce daně nepochybil, když považoval skutkový stav za dostatečně zjištěný. Skutečnost, že předmětné faktury vydané měly být obsaženy v účetnictví daňového subjektu, potvrdil sám daňový subjekt (žalobce) při ústním jednání dne 29. 11. 2012. Zpochybňuje-li daňový subjekt svá předchozí tvrzení ohledně zprostředkování pracovníků pro společnost J. B. s. r. o., nevyporádal se pak již se skutečností, proč ve svém účetnictví účtuje o měsíčních výplatách finančních prostředků pracovníkům za předmětná zdaňovací období. Předmětná smlouva o dílo předložená v průběhu daňového řízení u společnosti J. B. s. r. o., sepsaná dne 29. 12. 2008 prokazuje, že vydané faktury mají svůj právní důvod. Odvolací orgán však konstatoval, že smlouva o dílo upravená zákonem č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, ve znění pozdějších předpisů, nemá předepsanou písemnou formu, tudíž pro daňové řízení je rozhodující, zda smluvní strany si byly vědomy, jaké plnění mají poskytnout a zda se poskytované plnění uskutečnilo a plnilo zamýšlený účel, což v průběhu daňové kontroly u odběratele i daňového subjektu nebylo zpochybněno. Případné právní posouzení předmětné smlouvy jako relativně neplatné by samo o sobě neznamenovalo, že by v případě předmětných výnosů nezaúčtovaných v účetnictví daňový subjekt unesl své důkazní břemeno. Z provedeného řízení vyplynulo, že obě smluvní strany potvrdily realizaci služeb podle předložené smlouvy o dílo. Za takové situace pak není rozhodující, zda smlouva měla všechny náležitosti. Správce daně při hodnocení účetních dokladů vycházel především ze skutečností tvrzených daňovým subjektem a deklarovaných jeho odběratelem. Vycházel z existujících vydaných faktur zjištěných u společnosti J. B. s. r. o., jejichž pravost a oprávněnost daňový subjekt třikrát potvrdil. Skutečnost, že „zfalšování“ předmětné smlouvy daňový subjekt nahlásil Policii ČR, je pro odvolací řízení irelevantní. V daňovém řízení je na daňovém subjektu, aby prokázal správnost svých tvrzení, tedy na něm leží důkazní břemeno ohledně řádného splnění daňové povinnosti. Svědeckou výpověď pracovníků Policie ČR by nebyly zjištěny skutečnosti rozhodné pro správné stanovení daňové povinnosti, ale pouze potvrzena situace, kterou správce daně nerozporuje. Správce daně je oprávněn navrhované výslechy svědků odmítnout v případě, že skutkový stav je dostatečně objasněn, resp. jejich provedení by bylo nadbytečné. Výslech svědků „kolegů Vietnamců“ považuje odvolací orgán za nehospodárný a nadbytečný z důvodu dostatečně zjištěného skutkového stavu. Obchodní vztah mezi daňovým subjektem a společností J. B. s. r. o. byl prokázán účetními doklady, které nikdo z nich nezpochybnil. Odvolací orgán považoval také za nadbytečný výslech metodika právního oddělení příslušného úřadu práce, stejně jako i pracovníka okresní pobočky Státního úřadu inspekce práce v Rakovníku. Tito nejmenovaní pracovníci nemohou podat bližší informace týkající se obchodního vztahu mezi daňovým subjektem a společností J. B. s. r. o. Meritem věci v daném případě je, že daňový subjekt dosáhl výnosů, které byl povinen podle ustanovení § 3 zákona č.

563/1991 Sb., o účetnictví, účtovat v účtové třídě 6, což neučinil. Odvolací orgán osvědčil shodně jako správce daně vydané faktury za důkazy prokazující, že daňový subjekt svou podnikatelskou činností dosáhl výnosů v celkové výši 2.627.625,- Kč, které nebyly zaúčtovány v účetnictví daňového subjektu a ani nebyly obsaženy v daňovém přiznání k dani z příjmů fyzických osob za předmětná zdaňovací období. V průběhu daňové kontroly nepředložil daňový subjekt žádné důkazní prostředky, kterými by prokázal, že se jednalo o příjmy, které nejsou předmětem daně podle § 3 odst. 4 zákona o daních z příjmů nebo příjmy osvobozené od daně z příjmů fyzických osob podle § 4 odst. 1 zákona o daních z příjmů. Odvolací orgán shodně jako správce daně konstatoval, že daňový subjekt porušil § 3 odst. 1 písm. b), § 7 odst. 1 písm. b) a § 38g odst. 3 zákona o daních z příjmů, když v daňovém přiznání neuvedl veškeré výnosy, které byly předmětem daně z příjmů fyzických osob za předmětná zdaňovací období.

Odvolatel (žalobce) dále v odvolání namítal, že při jednáních neprotestoval pouze z důvodu, že obsahu protokolu nerozuměl a podepsal jej pod tlakem pracovníků správce daně. K této námitce žalovaný uvedl, že podle § 76 odst. 3 d. ř. má každý, kdo neovládá jazyk, jímž se vede jednání, právo na tlumočníka zapsaného v seznamu tlumočnicků, kterého si obstará na vlastní náklady. Ze zákona vyplývá, že správce daně má povinnost nést náklady na tlumočníka pouze u daňového subjektu národnostní menšiny, mezi menšinové jazyky na území České republiky vietnamština nepatří (čl. 1 písm. a) Evropské charty regionálních a menšinových jazyků). Správce daně je povinen tlumočníka připustit při každém úkonu, který se za přítomnosti toho, kdo o tlumočníka požádal, provádí. Z průběhu celého daňového řízení u daňového subjektu a ze svědecké výpovědi podané jím 16. 10. 2012 u daňového subjektu J. B. s. r. o., vyplývá, že daňový subjekt sám o tlumočníka nepožádal a komunikoval se správcem daně bez problémů. Z protokolu o ústním jednání ze dne 16. 10. 2012 vyplývá, že daňový subjekt byl v úvodu jednání správcem daně dotázán, zda rozumí česky, na což daňový subjekt odpověděl „ano“. Na otázky správce daně odpovídal srozumitelně. Součástí protokolovaného jednání byla poučení udělená v souladu s d. ř., odvolatel vždy podepsal, že poučení rozumí a dále vždy podepsal protokol o samotném jednání, přičemž v průběhu jednání nikdy neuvedl, že nerozumí češtině a nevznesl požadavek na tlumočníka. Za dané situace správce daně usoudil, že daňový subjekt ovládá jazyk a není ho třeba poučit o právu na tlumočníka. Při jednání 19. 11. 2012 a 29. 11. 2012 byla přítomna jednání dcera daňového subjektu, která plynule hovořila česky a nevznesla ani jednu námitku týkající se nepochopení daňového subjektu správcem daně. Naopak daňový subjekt 29. 11. 2010 aktivně požádal o zahrnutí částky vyplacených finančních prostředků pracovníkům do nákladů, z čehož lze také dovodit, že projednávané věci rozuměl. Námitku, že správci daně nerozumí, vznesl daňový subjekt poprvé až při ústním jednání 16. 1. 2013, při projednání předmětné zprávy o daňové kontrole, z čehož lze dovodit, že se jedná o účelovou reakci daňového subjektu. Odvolací orgán tedy konstatoval, že tato námitka není důvodná. Dodal, že ze spisového materiálu není patrný žádný náznak nátlaku a sám daňový subjekt nevhodné chování pracovníků správce daně nenamítal. Stížnost, jejímž předmětem byla námitka jazykové bariéry, byla podána až po ukončení daňové kontroly.

Krajský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2, věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů [s. ř. s.]). Vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl přitom k závěru, že žaloba není důvodná.

První námitkou žalobce je, že mu nebylo umožněno, aby byl na jednáních se správcem daně přítomen tlumočník, ani nebyl poučen o svém právu na tlumočníka podle ustanovení § 76 daňového řádu. Tato námitka není důvodná. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozhodnutí sp. zn. 2 Afs 36/2007 „*Lze-li mít na základě skutkových okolností za to, že ten, kdo před správcem daně má jednat, tlumočníka potřebuje, třebaže o něj sám výslovně nepožádal, je správce daně povinen dotýcnou osobu způsobem jí nepochybně srozumitelným a pro ni pochopitelným poučit, že má právo na tlumočníka, kterého si ona sama opatří nebo který, v případě, že si jej sama neopatří, se daňového řízení zúčastní na výzvu správce daně ve smyslu § 30 odst. 2 písm. b) daňového řádu. Dále je třeba dotýcnou osobu poučit o tom, že náklady na tlumočníka, ať již si jej opatří sama, anebo se tento řízení zúčastní na výzvu správce daně, ponese zásadně ona osoba sama... Skutkovými okolnostmi nasvědčujícími tomu, že určitá osoba potřebuje tlumočníka, bude zejména to, že se správcem daně začne komunikovat jinak než česky, nebo to, že z jejích ústních či písemných projevů (vedených v jazyce českém) či z reakcí na komunikaci ze strany správce daně je patrné, že se česky nemůže dorozumět dostatečně dobře*“. Žalobce měl možnost kdykoliv v řízení si tlumočníka obstarat a přivést s sebou na jednání, což však neučinil. Naopak, ve dvou případech (16. 10. a 15. 11. 2012) výslovně uvedl, že rozumí českému jazyku a v průběhu řízení opakovaně bez obtíží komunikoval se správcem daně. Za této situace soud souhlasí se žalovaným, že nebylo třeba žalobce o právu na tlumočníka poučovat, jelikož komunikace žalobce se správcem daně nenaznačovala, že by žalobce tlumočníka potřeboval. Z uvedeného důvodu soud rovněž souhlasí s hodnocením námitky žalobce, že nerozumí, dne 16. 1. 2013, žalovaným a pokládá ji rovněž za účelovou a dodává k tomu, že pokud žalobce měl pocit, že jeho jazykové schopnosti nejsou dostatečné, měl možnost si v souladu s ustanovením § 76 odst. 3 daňového řádu tlumočníka obstarat, což neučinil. Správní orgány obou stupňů tedy ve svém postupu nijak nepochybily.

Druhou žalobní námitkou je tvrzení, že napadená rozhodnutí byla vydána na základě zfalšované smlouvy mezi žalobcem a odběratelem. Ani tomuto argumentu soud nepřisvědčil. Žalovaný se s uvedenou námitkou v napadených rozhodnutích přesvědčivě vypořádal, když uvedl, že důvodem pro doměření daně byly faktury (uvedené na straně 2 rozhodnutí soudu), jejichž autenticitu a správnost žalobce opakovaně potvrdil. Žalobce sám uvedl, že předmětné faktury vystavil, že jejich předmětem bylo dodání pracovníků pro odběratele. Rovněž sám požádal o započtení mezd těchto pracovníků do nákladů a uvedl, že uvedené faktury v jeho účetnictví být měly. Za této situace je otázka platnosti smlouvy o dílo mezi žalobcem a odběratelem nerozhodná, jelikož o existenci fakturovaného plnění (tedy dodání pracovníků pro odběratele) nebyly žádné pochybnosti. Žalobce účtoval v předmětném období v účetnictví, a proto nebylo v průběhu daňové kontroly zapotřebí zjišťovat, zda faktury byly skutečně proplaceny.

Konečně jako důvodnou soud neposoudil ani námitku, že žalovaný neprovedl důkazy navržené žalobcem. Soud má za to, že žalovaný v napadených rozhodnutích přesvědčivě zdůvodnil, proč pokládá žalobcem navržené důkazy za nadbytečné a soud s tímto závěrem souhlasí, když (jak bylo uvedeno výše), skutkový základ pro vydání napadených rozhodnutí byl v řízení spolehlivě zjištěn. Jelikož žalovaný v odvolacím řízení neprováděl nové dokazování, ani nedospěl k odlišnému závěru, než správce daně, neměl ani důvod postupovat podle ustanovení § 115 daňového řádu.

Z výše uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s., zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., protože žalobce úspěšný ve věci nebyl a pro přiznání práva na náhradu nákladů řízení žalovanému soud, vzhledem k tomu, že se jedná o státní orgán, neshledal důvod.

Poučení : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, její zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 21. dubna 2015

Olga Stránská, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost: Alena Lébllová